ISAAC HOOKE

Novice fără nume de cod

Isaac Hooke

Novice fără nume de cod

versiunea în limba română

uncris

Cele două nuvele: *Just Another Day* (O zi obişnuită) publicată în **Nr-30** al **VP Magazin** şi prezenta *Caterpillar Without A Callsign* (Novice fără nume de cod) sunt nuvele *prequel* pentru seria ATLAS (3 volume, dar nu vor fi traduse aici).

Mechul ATLAS privi cerul din care cădeau bombele cu încărcătură termobarică.

— Mason, trebuie să ne cărăm de aici, imediat! a transmis pilotul *mech*.

„Să nu deschizi niciodată povestirea cu o scenă de bătălie! obişnuiau editorii să-mi spună. *Trebuie să-i dai timp cititorului să se obişnuiască cu personajele, ca să le pese de ele*."

Da, bine.

Atunci, am să vă dau mai întâi câteva amănunte.

Mă numesc Mason.

M-am născut în Knoxville, Tennessee. Mi-am luat diploma în Mecanică la Universitatea din Tennessee. Sunt un *mechie*. Asta înseamnă inginer mecanic. La aceeaşi Universitate mi-am întâlnit şi prietena. Ea e un suflet de artistă, dar o iubesc de nu mai pot. Eh, asta când mă aflu în aceeaşi localitate.

Mda.

Când eram puştan, obişnuiam să construiesc modele de *mechs* telecomandate. Ah, trecutele zile ale tinereţii! Mi-am petrecut destule veri închis într-un şopron unde construiam aceşti *mechs*. Odată terminaţi, îi trimiteam în explorare. Rigole goale, Crevase înguste, trecători subacvatice – dacă era un loc la care era dificil, mai devreme sau mai târziu îmi trimiteam *mech*ii acolo, doar pentru provocare, pentru fiorul explorării unui loc unde nimeni nu a mai fost. Ba chiar instalam şi nişte *jumpsjets*[1] miniaturale pe el, care-mi permiteau să le trimit în locuri şi mai greu de accesat, plus că era mişto să scot din minţi câinii vecinilor.

Frumoase vremi.

Am continuat să construiesc *mech*i şi în perioada adolescenţii, din ce în ce mai mari, încât la absolvirea liceului am asamblat un *mech* aproape la fel de înalt ca mine (adică 1,34 m – mda sunt cam scund). À propos, acest *mech* mi-a adus o bursă universitară integrală.

Unul dintre cei mai buni prieteni ai mei din liceu şi universitate era Lui.

Bine, Lui era numele său de cod. Este încă în rândul cadrelor active, deci, din motive evidente, nu-i pot da numele real. Îmi pare rău.

Şi-a luat diploma de inginer mecanic odată cu mine. L-am întâlnit în clasa a opta. Cred că am devenit prieteni pentru că aveam aceleaşi preocupări. Şi el construia modele

mech, şi puneam la cale confruntări mari între ei. Am fi putut face acest lucru în mediul virtual, la fel ca mulţi alţii de vârsta noastră. Dar, pe bune, era cu totul altceva să ai un *mech* real – chiar dacă era miniatural – care să lupte direct numai şi numai pentru tine. Şă auzi zuruitul servomotoarelor, să simţi satisfacţia dată de sunetul izbirii în capul oponentului – aşa ceva nu putea fi replicat în lumea virtuală.

Desigur, reparaţiile de după, îţi scoteau peri albi.

De aceea voiai să câştigi întotdeauna.

După absolvirea universităţii, Lui şi cu mine am decis că dorim mai mult de la viaţă. Voiam să explorăm Galaxia. În interiorul unor *mechs*, desigur. Ăă, ştiţi voi, am fi putut duce viaţa confortabilă a unor cetăţeni obişnuiţi, o viaţă în care toate nevoile noastre ar fi fost asigurate. Roboţii fac mai toată munca de jos. Guvernul asigura casă şi masă. Munca era în întregime opţională. Mişto, nu-i aşa?

Problema era că dacă nu lucrai, erai blocat acolo unde te aflai. Pentru orice, trebuia să te bazezi pe transportul public, iar acesta nu te ducea niciodată mai departe de limitele oraşului în care trăiai.

Dacă voiai să vezi lumea, sau coloniile de dincolo de ea, trebuia să-ţi iei o slujbă plătită – iar aşa ceva era greu de obţinut, credeţi-mă. Cum spuneam, roboţii dominau industriile producătoare, şi nici prin cap nu-mi trecea ca eu să devin vreun contabil sau ceva la fel de prostesc, doar ca să pot plăti un zbor trans-solar.

Aşa că, Lui şi cu mine ne-am înrolat. În Navy. Ca *Special Warfare Operator*. Bilet gratuit pentru toată lumea şi dincolo de ea.

Mişto, nu-i aşa?

Am trecut prin BSD/M împreună. Pentru voi, civilii, asta înseamnă *Basic Space Demolition* / MOTH. Am absolvit cursul, apoi au urmat altele unul după altul, iar în final am fost alocaţi împreună în MOTH Team Seven.

MOTH vine de la ***MO**bile **T**actical **H**uman*. Noi suntem ăia buni la toate – lunetişti, astronauţi, commando, sanitari, et cætera – dar, în principal, accentul e pus pe *commando*. A, şi pilotăm *mechs*!

Şi iată cum, aceasta, dragii mei cititori, era prima mea misiune reală!

Aici, în zona de război muntoasă dintre Mongolia şi Rusia, colaboram cu cei din Marines, în încercare de a elimina insurgenţii care cuceriseră oraşul Baganuur. Lui a

---

[1] Jumpjet – dispozitiv cu motoare reactive care permit decolare-aterizare verticală.

fost trimis cu vreo două luni înaintea mea şi-şi căpătase deja numele de cod. Datorită acestui fapt, când a apărut o poziţie pentru operatori de *mech* ATLAS 5, a primit-o. Cred că l-a ajutat şi faptul că avea cea mai înaltă calificare dintre toţi cei din pluton, pentru *Advanced* ATLAS *Warfare*.

ATLAS 5. Ultimul şi cel mai perfecţionat din linia de *mech* ATLAS. Trei metri înălţime de maşină de război pură, băieţi! O mie de îmbinări hidraulice de control al forţei. Un pachet de senzori montat pe cap, ce conţinea LIDAR, vizor de noapte, *flash*uri, teleobiectiv. Protecţie la lovire. *Jump-jets*. Protecţie prin contramăsuri active. Armament şanjabil pentru fiecare braţ (mitralieră gatling, lansator de rachete, aruncător de flăcări). Scut balistic.

Prin comparaţie, *mech*ii pe care-i construisem în şcoală erau simple jucării.

Lui, băftosul naibii!

Cât despre mine, pentru că nu aveam încă un nume de cod şi nici nu dovedisem ce-mi poate pielea, am fost numit la Comunicaţii, şi căram peste tot rucksackul greu cu echipamentul *comm*[2], în spate, pe când Lui avea de pilotat un ATLAS 5. De când am sosit am participat la doar două lupte cu schimb de focuri – m-am adăpostit, am tras câteva focuri, dar nu a fost destul pentru a merita un nume de cod oficial. Ceilalţi continuau să mi se adreseze pe numele real, Mason, sau doar CWC - *Caterpillar*[3] *Without a Callsign* (*omidă fără bune de cod*). Ăă, sau Piticu'.

Le uram pe toate trei.

Mai era un *commo*[4] în pluton. Avea numele de cod Fret. Lunganul acesta avea un gât ca de girafă. Pe mine mă domina cu înălţimea pentru că eu am 1,34 m, iar el 1,95. Mda. Când suntem în aceeaşi tură şi stau lângă el, parcă aş fi fii-su. Cam cum arătăm cu toţii când stăm lângă un ATLAS.

În fine, azi Fret se afla în *squad*ul nostru. Habar nu am de ce. Pe-aici eu doar urmez ordinele. Dacă *Chief* voia doi *commo* în *squad*, cred că avea un motiv bun.

Deci, mă aflam împreună cu *squad*ul meu în munţii Provinciei Khentii pentru a verifica validitatea unor zvonuri care susţineau că unul dintre triburi oferea adăpost unui grup de insurgenţi din oraşul Baganuur. Conform flecărelilor locale, printre ei se afla chiar şi un lider al insurgenţilor, o căpetenie războinică care organizase câteva

---

[2] Comm – prescurtare uzuală de la *comunicaţii*.

[3] E vorba de un joc de cuvinte – MOTH (acronimul *MObile Tactical Human*) se traduce prin *molie/fluture de noapte*. Un fluture este mai întâi omidă (*caterpillar*). Deci: înainte de a fi MOTH, novicele este mai întâi *caterpillar*.

[4] Commo man – prescurtare uzuală în armată: operatorul radio.

atacuri de *guerilla* în regiune. Un om numit Gansükh Tömörbaatar. „*Secure-de-Oţel Erou-de-Fier*”. Ce-o mai fi însemnând şi asta...

— Hei, Piticu’, dă-mi termosul? îmi spuse Fret.

Mă făcuse să-i car termosul de cafea. Pentru că încă nu mi-am obţinut numele de cod, nu eram considerat membru deplin al echipei. Un novice-omidă, un baby-fluture, în serviciul celor cu nume de cod. Poate că ar fi trebuit să dau cu termosul de pământ, dar, i l-am dat supus lui Fret. Am fost deja pus la punct de prea multe ori, încât ştiam că atunci când cei cu nume de cod îţi spuneau să faci ceva... te supuneai.

— Nu-ţi bate capul, mi-a spus Lui odată, după o astfel de situaţie. Ăştia te testează doar. Vor să se asigure că le vei acoperi spatele atunci când chiar vor avea nevoie de tine.

— De unde până unde mişţocăreala pe care o fac pe pielea mea le dovedeşte că, la o adică, am să am grijă de curul lor?

— Vei avea. Crede-mă. E doar o cutumă din echipă. Şi tu vei face la fel. Şi imediat ce vei obţine numele de cod, cam toate chestiile astea vor înceta. Pentru că *atunci* ai să te poţi apăra şi singur. Dar numai *atunci*.

Am sperat că aşa va fi.

Cât despre Lui, chiar acum se căţăra pe un perete stâncos din faţa *squad*ului nostru. El era omul nostru (*mech*) de la înaintare – poziţia cea mai expusă. Picioarele uriaşe de oţel ale ATLASului său zdrobeau stâncile pe care le călca, lăsând în urmă urme de paşi din sfărâmături şi pietriş. Numele său de cod apărea deasupra *mech*ului în litere verzi, luminoase, datorită implantului pe care îl aveam în cap, conectat la neurocortex, şi-mi asigura toate informaţiile vizuale şi auditive pe care armata considera că este necesar să mi le asigure. Totuşi, nu mi-am putut reţine o izbucnire de invidie când am văzut numele de cod plutind deasupra *mech*ului său. Eram prieteni buni, dar când m-am alăturat plutonului şi am aflat că a primit un *mech*, relaţiile dintre noi s-au tensionat.

Mai era un *mech* în *squad*, pilotat de un şmecher cunoscut ca „Bomba”. El asigura ariergarda şi ne ştergea urmele trecerii. Îl uram şi pe el. Ei, la figurat, desigur. Ţineam la Lui şi Bombă ca la nişte fraţi, dar nu chiar în acest moment...

Ceilalţi camarazi ai mei şi cu mine purtam combinezoane care serveau şi ca veste antiglonţ, deşi aceste unităţi erau destul de inutile împotriva proiectilelor penetrante pe

care insurgenţii le foloseau cu plăcere. Aceste combinezoane erau dotate cu rucksackuri zburătoare, care se dovedeau folositoare dacă vreunul dintre noi era încolţit. Purtam căşti obişnuite, fără mască sau aparate de recirculare a gazelor respiratorii, sau altceva asemănător – lanţul muntos nu era chiar atât de înalt. Trebuie să precizez că Lui şi Bombă purtau acelaşi tip de combinezon ca noi toţi în timp ce operau *mech*ii.

Treceam pe lângă o vale largă în dreapta mea. Un râu îndepărtat şerpuia printre stânci, cu păduri de pin de o parte şi de alta a malurilor şi care se întindeau cât vedeai cu ochii. O uşoară ceaţă se ridica în aer, făcând să se vadă neclar capătul îndepărtat al văii. Întregul peisaj părea a fi un tablou pictat. Foarte liniştit. Foarte calmant.

Asta era treaba cu această ţară. Amestecate prin toată urâţenia războiului, puteai găsi locuri precum acesta, pline de frumuseţe.

Fret a băut îndelung din termos.

— Ştii care-i problema cu Mongolia?

— Alta în afara războiului?

— Da.

Mi-am frecat bărbia.

— Păi... adevărul este că se află la ‘jde mii de kilometri de civilizaţie. Dacă li s-ar da ăstora o educaţie potrivită, noi n-am mai avea asemenea probleme.

— Un răspuns democratic tipic, a comentat Fret. Dar complet greşit. În spaţiu sunt colonii cu mult mai îndepărtate decât locul acesta, pline de idioţi needucaţi, dar sunt nişte bastioane ale păcii.

Am mers un timp în tăcere. Apoi, Fret a mai băut nişte cafea, şi mi-a spus:

— Ei, întreabă-mă!

— Ce anume?

— Care-i problema cu Mongolia?

Am oftat luându-i termosul şi l-am întrebat. Fret a rânjit larg.

— Nu poţi găsi nicăieri o cafea bună.

— Credeam că-ţi faci singur cafeaua.

— Ei, pe dracu, Piticule. Unde aş putea avea eu acces la un espressor bun? Iar zoaiele din termosul acesta sunt de la robotul de la *Dunkin’ Bucks*.

— Aha!

Dunkin' Bucks era unul dintre principalele lanţuri de *fast food* pentru care armata a cheltuit bani serioşi ca să îl deschidă în bază. Celălalt era *Tennessee Fried Bacon*. Favoritul meu.

— Vezi, e destul de uşor de depistat cauza principală a nenorocirilor din această ţară, a continuat Fret. Adică, haide, de ce altceva să-ţi faci griji în mijlocul unui asemenea loc? Fă o cafea mai bună şi vei face mult mai fericiţi o grămadă de oameni. Termini cu nenorocirile, termini şi cu nemulţumirile politice. Fundamentele oricărei mari democraţii s-au sprijinit pe o cafea bună. Reţine vorbele mele, băi, *omidă*, în momentul când această ţară va începe să facă o cafea bună, toate celelalte vor merge mult mai bine.

Făcu un semn spre termos.

— A propos, ţi-am lăsat şi ţie.

— Nu mulţumesc. Eu nu sunt cafegiu.

— Cee? După tot ce tocmai ţi-am spus, tu nu eşti băutor de cafea? Trebuie să remediem asta. Haide. Bea.

Am deschis termosul fără tragere de inimă. Mirosul, un fel de amestec între două arome caustice: de izmă arsă şi de gândaci de bucătărie zdrobiţi. Culoarea verde chiar o făcea să semene cu nişte zoaie.

— N-am fost niciodată fan espresso, am spus agitând conţinutul termosului.

—Fret a izbucnit în râs.

—Asta nu e espresso. Este *grasshopper mocha*.[5] Cu câteva fire de tutun pentru aromă.

— Au!

Dom'le, chiar n-am suferit niciodată esenţa de tabac. Am dus termosul la buze, încercând să-mi dau seama cum să evit să beau teribila fiertură... Chiar atunci cineva care venea din spate m-a lovit în umăr. Am exagerat lovitura şi am vărsat intenţionat pe jos conţinutul termosului.

— Dă-te din calea mea, Piticule! a strigat TJ.

Camaradul bronzat parcă era fiul unui model de la Victoria Secret şi al unui fotbalist. Era operatorul nostru pentru dronă. Nu ştiu prea bine ce căuta. Poate că pierduse din ochi vreuna dintre dronele sale, sau aşa ceva. Sau poate a vrut doar să mă îmbrâncească.

— Eh, să-ţi fie ruşine, a spus Fret, privind cafeaua vărsată. Va trebui să-mi cumperi alta atunci când ne vom întoarce la bază.

— Credeam că nu-ţi place.

— Nu-mi place. Dar trebuie să o beau. Când devii dependent, trebuie să o bei chiar dacă nu-ţi place gustul. De ce crezi că mongolii ăştia fumează *mac*? Pentru că le place *gustul*?

Şi am continuat să mergem.

În cele din urmă am ajuns la satul tribal, care era realmente doar o adunătură de grote săpate în stânca muntelui. Mici peşteri cu perdele.

TJ a trimis trei HS3 – sistem de drone zburătoare pentru sprijinul *squad*ului. Roboţii de mărimea unei mingi de basket pluteau din loc în loc, cartând încet zona pentru HUDul (*heads-up-display*). Un HUD era proiectat pe vizorul fiecărui membru din *squad* datorită implantului antemenţionat, din capul nostru.

Camarazii mei din *squad* apăreau ca puncte verzi pe hartă, în timp ce HS3 marcau civilii în albastru şi ostilii în roşu, deşi nici unul dintre aceştia nu fusese încă detectat. Nu exista o distincţie chiar foarte clară între civili şi ostili – practic oricine purta o armă era marcat în roşu. Sigur, oamenii din grote, fie civili, fie ostili, se ascundeau singuri destul de bine când se apropiau dronele HS3, încât întotdeauna trebuia să urmeze o cercetare *manuală*.

Nu aveam cu noi roboţi AI infanterişti – numiţi Centurioni – aşa că trebuia să intrăm şi să executăm noi înşine cercetarea. Ne-am despărţit în două grupe de asalt (*fire-team*) de câte cinci oameni, cu câte un *mech* ATLAS de fiecare. Pe când *mech* lua poziţie în exteriorul unei locuinţe (erau prea mari ca să poată încăpea pe „uşă" – care era însă perfectă pentru înălţimea mea), restul grupei de asalt se strecura înăuntru şi controla grota.

Am trecut de la una la alta timp de o oră şi în afară de o grămadă de rezidenţi înspăimântaţi, nu am găsit nici un insurgent.

Poate că vreţi să întrebaţi cum poate fi deosebit un insurgent de un sătean obişnuit?

Păi, în afara faptului că ei mai întâi trag şi apoi întreabă, au şi nişte arme ascunse în locuinţe. Şi se îmbracă diferit. De obicei în haine cu camuflaj digital negru cu cenuşiu, bocanci şi acoperământ pentru cap negru. În deplin contrast cu tradiţionalul veşmânt al

---

[5] grasshopper mocha - o băutură amestec de ciocolată, fondant, cremă de mentă.

tribalilor: cămăşi lungi albe, căciuli din blană de oaie, cizme din piele de yak. Totuşi, unii dintre fanatici s-au deşteptat şi au început să poarte aceleaşi veşminte şi căciuli ca şi localnicii. Deci eram obligaţi să facem o cercetare amănunţită a oricărui rezident pe care-l întâlneam, ceea ce ne atrăgea nişte priviri furioase ale femeilor pe care le întâlneam... şi ale mamelor lor.

Şi, în fine, grupa mea de asalt a făcut contact imediat ce a început a doua oră.

Ne aflam lângă o grotă aflată la marginea satului, în vârful unei pante foarte abrupte. Aceasta era în dreapta noastră – un pas greşit şi ne duceam dracului până la poalele muntelui. Noroc că aveam *jetpack*uri cu toţii. Grota nu arăta deloc diferit de celelalte. O perdea cenuşie atârna peste deschizătura săpată în stâncă, şi o alta sus, peste „fereastra" de la etaj. Şi mai sus ieşea fumul printr-un fel de horn. Ei, „horn" era un termen exagerat – de fapt era doar o gaură în tavanul de piatră. În mod normal, grotele aveau câte o mică „încăpere" de afumare unde ardea focul de lemne. Băştinaşii foloseau aceste încăperi pentru a face căldură şi pentru gătit. Uneori serveau şi ca un fel de saune, de aceea avea nişte bănci săpate în stâncă, în jurul focului. Cred că atunci când trăiai într-o climă rece, te gândeai la toate modurile creative de a face cald.

Facehopper, subofiţerul (*petty officer*) aflat la comanda grupei noastre de asalt (dar şi a plutonului) era întotdeauna în frunte. Tipul acesta era un veritabil bărbat fatal/ *ladykiller* – arăta mişto, avea ochi albaştri strălucitori, şi un uşor accent britanic. Era genul care putea ieşi din orice încurcătură numai datorită farmecului personal. Zvonistica spunea că acasă are cinci iubite, plus încă una printre Marines detaşaţi aici.

Dacă mă întrebaţi pe mine, treaba asta provoca mai multe probleme decât se merita. Mă refer la iubita din Marines.

În mod sigur nu era cazul să-i şucăreşti pe cei din Marines.

Prin urmare, Facehopper a dat deoparte perdeaua acestei grote şi a făcut o scanare rapidă din *uşă*, cu arma ridicată. Apoi a intrat. După el, Fret, apoi eu.

Focurile de armă au izbucnit când am intrat eu. Am surprins imaginea unei scări săpate în stâncă şi cu sprijin din lemn, ce ducea la etaj, înainte de a mă arunca la podea şi rostogoli la adăpost sub o masă din lemn. Fret s-a pitit chiar în spatele meu. Facehopper şi-a găsit adăpost în partea cealaltă, lângă uşa altei încăperi – *afumătoarea*, judecând după dâra de aburi şi fum pe care o puteam vedea de aici.

Doi atacatori la etaj, a transmis Facehopper prin implant, pe linia de *comm* a grupei de asalt.

Într-adevăr, două puncte roşii au apărut pe harta proiectată pe HUDul meu, deoarece unul dintre noi îi descoperise pe atacatori, iar implantul le transmitea locaţia către toţi ceilalţi. Aceste puncte erau la etaj pe proiecţia 3D a schiţei ce reprezenta locuinţa.

Ce-i cu încăperea din spatele vostru? a transmis Frent. Implanturile ne informau doar de inamicii pe care noi (sau dronele) i-am văzut efectiv. Dacă în *afumătoare* era cineva, încă nu fusese descoperit.

De asta ne ocupăm după aceea. Acum, fiţi amabili, foc de nimicire.

Fret şi cu mine am început să tragem asupra „balconului". Vederea noastră naturală era augmentată astfel încât atacatorii erau marcaţi în roşu, şi chiar dacă lumina era slabă sau ei se aflau adăpostiţi în spatele unor obiecte, puteam vedea o linie de contur strălucitoare în jurul acelor părţi ale corpului care erau vizibile.

Una dintre aceste părţi roşii conturată o vedeam chiar acum, în spatele a ceea ce părea a fi trapa din partea de sus a scării, şi am tras. Roşul a dispărut rapid din câmpul vizual. Focul de mitralieră Gatling s-a dezlănţuit dinspre uşa de la intrare. Lui ni se alăturase. Nu putea să-şi strecoare *mech*ul înăuntru, dar numai braţul înarmat da. Proiectilele trimise cu o frecvenţă de 6.000/minut, au tocat efectiv partea de sus a scărilor. Aşchiile de lemn zburătăceau peste tot.

Facehopper a ieşit încet de la adăpost. *Încetaţi focul!* a transmis.

Fret şi cu mine ne-am oprit şi ne-am pitit iar în spatele mesei Lui şi-a retras braţul cu gatling din cadrul uşii.

Facehopper a tras două focuri rapide.

Am auzit două bufnituri în susul scării, iar cele două puncte roşii au dispărut de pe harta mea.

Facehopper s-a întors către uşa *afumătorii* din spatele său.

De acolo, o grenadă a fost aruncată pe podea şi s-a rostogolit spre mine.

L-am înşfăcat pe Fret, trântindu-l la podea, apoi m-am aruncat peste el.

Grenada a explodat.

Costumul meu a absorbit majoritatea şocului exploziei, dar vă spun pe cuvânt, spatele piciorului m-a durut cumplit în acel moment. Un şrapnel a pătruns în spatele articulaţiei genunchiului. Şi sângera destul de mult.

Facehopper a dat să se ridice

— Băieţi, sunteţi...

Focuri de armă s-au dezlănţuit dinspre intrarea *afumătoarei*, tăindu-i vorba.

Fret m-a îmbrâncit de pe el. Începusem să mă simt destul de ameţit. Fret m-a tras de cealaltă parte a mesei, la adăpost de focul de arme.

— Eşti OK, Mason?

— Mda.

Ameţit? Ducă-se dracului. Am avut parte de alte alea mai rele la antrenamente.

Pe când Fret îmi aplica un garou în jurul piciorului, mi-am aţintit carabina M4 peste marginea mesei şi am tras trei focuri prin deschizătura uşii, mai mult ca ameninţare pentru că nu vedeam pe nimeni. Nu erau nici măcar puncte roşii pe harta HUD, ceea ce însemna că nimeni dintre noi nu i-a văzut încă pe atacatori.

Aveţi nevoie de o mână de ajutor? a transmis Lui prin *comm*.

Negativ, a răspuns Facehopper. Se afla în dreapta uşii, lipit de peretele de stâncă. *Unghiul este prea ascuţit. M-ai putea lovi dacă încerci iar cascadoria aia de la intrare.*

Facehopper a luat o grenadă de la centură şi a aruncat-o în *afumătoare*.

M-am pitit în spatele mesei, dar tot am simţit explozia, chiar şi de aici.

Mişcare pe scări – ceva m-a pocnit în faţă, foarte tare, de mi-a dat capul pe spate.

Iniţial am crezut că a fost Fret, care încerca să mă protejeze cu braţul, sau aşa ceva. Dar apoi am simţit o arsură teribilă, pătrunzătoare, pe obraz, şi o alta în ceafă, spre ureche. Simţeam sângele cald curgându-mi pe faţă şi pe spate.

Am fost împuşcat direct în faţă.

M-a cuprins un val de panică, dar a trecut repede.

Mai fusesem împuşcat şi mai înainte, la antrenamente.

Toţi am fost. Ştiam cum este. Totuşi, am fost împuşcat *în faţă*.

Asta nu era bine.

Cred că acum nu voi mai egala scorul lui Facehopper cu femeile.

Totuşi era ceva ciudat. Eram în continuare conştient. Mă simţeam slăbit, ameţit, dar puteam încă să lupt.

Şi voi lupta.

Până la ultima suflare.

Fret riposta cu foc asupra scărilor. Facehopper transmitea ceva despre faptul că este iar blocat.

M-am forţat să-mi ridic capul şi mi-am aţintit carabina asupra locului unde credeam că se află atacatorul de pe scări. Pe harta mea nu apăreau puncte roşii, nici linii care să-mi îmbunătăţească vederea.

— Eşti bine, Mason? m-a întrebat Fret.

— M-ai bine ca niciodată.

— Arăţi ca dracu, măi frate.

Am zâmbit:

— Îmi pare bine că vă pot oferi o avanpremieră la Halloween.

— Nu-mi vine să cred că am ratat unul dintre bastarzii de la etaj, spuse Fret.

În tot acest timp nu mi-am dezlipit ochii de vizorul carabinei. De aceea, când inamicul a săltat capul ca să arunce o privire, l-am văzut imediat.

Am tras.

În plin.

Dar a avut timp să lanseze un proiectil perforant.

Fret s-a prăbuşit. A fost rănit drept în piept. Sângele curgea prin gaura de la *jumpsuit*.

Am scos kitul medical pe care-l purta în buzunarul de la piciorul drept, apoi i-am deschis vesta şi am început să-l stabilizez.

În spatele meu, Facehopper trăgea în încăperea din partea cealaltă, care aparent nu fusese încă securizată. Pe HUD am văzut apărând un punct roşu în harta 3D ce reprezenta *afumătoarea*.

Punctul a dispărut destul de repede după ce Facehopper a lichidat inamicul.

Sunteţi bine, băieţi? mi-a transmis Facehopper.

Da, îl stabilizez, i-am retransmis răspunsul.

Big Dog, bagă-ţi fizicu-năuntru, a continuat Facehopper să transmită grupei de asalt prin *comm*. *Ajută-mă să curăţ locul.*

Big Dog era ultimul membru al grupei noastre. Unul dintre cei mai musculoşi din pluton, era genul care nu dădea niciodată înapoi. Probabil că Facehopper îi dăduse un ordin direct ca să aştepte afară până acum.

Big Dog a năvălit înăuntru şi, împreună cu Facehopper, au executat securizarea ambelor nivele ale locuinţei. Apoi s-au grăbit să ni se alăture lui Fret şi mie.

— Cum e?

— Bine, tocmai l-am stabilizat.

— Doamne, dar tu ce mai ai?

Facehopper a smuls kitul medical din buzunarul meu şi a început să mă panseze.

— NU, nu. Trebuie să-l scoatem de-aici pe Fret. Lasă-mă pe mine. Sunt bine.

— Nu eşti.

Facehopper a aplicat un petic pentru piele pe faţa mea. Am strâns din pleoape pentru că o sută de mii de ace microscopice s-au înfipt în rană, suturând-o.

— Ce altceva te mai doare?

— La cap, vrei să spui? În spatele urechii drepte. Rana de ieşire, cred.

A pus şi acolo o altă sutură dureroasă.

Big Dog l-a ajutat pe Fret să se salte în picioare.

— Îl duc pe Fret la sanitar.

Facehopper m-a ajutat să-mi scot rucksackul în care se afla echipamentul *commo*, apoi şi l-a pus în spate. Voia să-mi dea jos şi *jetpack*ul, dar nu am vrut să-l las.

Şi-a băgat un umăr sub braţul meu şi m-a ridicat în picioare.

— Haide, să plecăm de aici.

Mă lăsam greu pe Facehopper, şchiopătând – şrapnelul încă mai era înfipt în spatele genunchiului – şi am dat deoparte perdeaua de la intrarea în grotă.

Lui ne aştepta în ATLAS 5.

Cred că faţa mea arăta destul de rău, pentru că panoul frontal al *mech*ului s-a deschis, iar Lui a ieşit afară. Plângea.

— Lui! i-a strigat Facehopper când a văzut că pilotul ATLASului alerga către mine. Nu părăsi *mech*ul!

— Ia tu *mech*ul, Facehopper! a spus Lui cu vocea înecată. Ia-l tu!

M-a luat de un braţ.

— Hai, Mason. Ieşim noi din asta, frăţioare, îţi garantez.

Nu ştiu de ce, poate dintr-o premoniţie, ori al şaselea simţ, dar din cine ştie ce motiv am privit peste partea de sus a *mech*ului. Dincolo de ATLASul înalt de 3 m, poziţionaţi de-a lungul crestei pantei, cam la 7 m de noi, am văzut oameni echipaţi în uniforme cu camuflaj digital negru cu cenuşiu. Aveau bărbi lungi şi dese, bandane negre şi aveau carabinele AK-105 aţintite asupra noastră.

Unul dintre ei stătea cam în centrul grupului, avea un chip aspru, dur, cu ochii înfundaţi şi nenumărate cicatrici îi brăzdau acea parte a feţei care nu era acoperită de

barba dezordonată. L-am recunoscut imediat după fotografiile în care îl văzusem: era căpetenia războinică ce-i conducea pe fanaticii din această regiune.

Gansükh Tömörbaatar.

I-am trântit la pământ pe cei doi camarazi ai mei, tocmai când teroriştii au deschis focul. Spatele *mech*ului ne-a protejat oarecum, dar chiar şi aşa, Lui a fost lovit, ca şi Facehopper. Sângele curgea din amândoi. Poate că şi eu am fost lovit, cine ştie? Dacă aşa o fi fost, nu am simţit durerea, pentru că acţionam total sub influenţa adrenalinei.

Era doar o singură cale de a-mi salva camarazii din *squad*.

Să intru în ATLAS.

Mi-am activat *jumpjet*ul şi am sărit drept în *mech*.

ATLAS 5 fusese setat să se conecteze la implanturile tuturor membrilor plutonului, aşa că *mech* a răspuns imediat comenzilor mele mentale.

Închide! Şi trapa cockpitului de la ATLAS s-a închis ermetic.

M-am strâmbat de durere când dispozitivele interioare au făcut contact cu *jumpsuit*ul meu, învăluindu-mi trupul ca într-un cocon – şi presau micul şrapnel tot mai adânc în spatele genunchiului.

Dar nu puteam face nimic cu asta.

Eram un MOTH. Durerea era numele meu mic. De altfel, în acest moment, adrenalina anula o mare parte a durerii.

În aceste cockpituri nu existau ferestre ca în unele modele mai vechi, dar *mech*ul transfera imaginea pe care o *vedea* către implantul meu, încât puteam vedea *lumea* ca de la înălţimea de 3 m a ATLASului.

Din păcate, această *lume* era acum sfâşiată de focul de arme.

Şi toate proiectilele erau aţintite asupra mea.

Lui şi Facehopper dispăruseră – probabil că cei doi au şters-o în clipa în care am intrat în ATLAS.

Am activat jeturile frontale ale *mech*ului şi am zburat orizontal, cu spatele. Am verificat rapid harta de pe HUD pentru a mă asigura că nu se află puncte verzi în calea mea. Nu mi-aş fi iertat niciodată dacă accidental mi-aş fi zdrobit vreunul dintre camarazi.

Încarcă armele după schema şapte şi cinci!

Un lansator de rachete s-a rotit în poziţie de lansare pe braţul meu stâng, iar mitraliera gatling pe cel drept.

A răsunat o alarmă de „rachetă pe curs de apropiere”.

S-a activat instantaneu „Pardesiul”/contramăsurile, 17 piese de proiectile metalice ghidate radar care erau trase din *mech*ul meu sub forma unei *cozi-de-păun*. Teoretic, aceste proiectile care se auto-orientau către ţintă trebuiau să lovească racheta ce se apropia. Totuşi, eficienţa sistemului era discutabilă atunci când aveai 4-5 rachete ce veneau simultan spre tine. Şi habar nu aveam câte aveam acum la curul meu...

Încă mai zburam cu spatele când două rachete au explodat nu departe de mine, dar inerţia mea m-a dus mai departe. Totuşi, continuam să mă aştept la un impact, care n-a venit. Cred că Gansükh şi ai săi lansaseră doar astea două.

Am oprit *jumpjet*ul şi, ochind către insurgenţi, am tras toate cele patru rachete din lansatorul de pe braţul stâng. Bucăţi uriaşe de stâncă s-au desprins din versantul muntelui, mult deasupra mea. Am fost nevoit să-mi reactivez *jet*urile pentru a evita căderea lor.

Când am aterizat, am baleiat cu mitraliera gatling de pe celălalt braţ crestele de pe care oamenii lui Gansükh s-au grăbit să se adăpostească.

He, chiar credeau că se pot ascunde de mine? Biiine, hai să vedem cum facem. Am ieşit de pe potecă şi am început să urc panta cu maşina/costumul/ATLASul mea de război accelerându-mi avansul cu ajutorul *jumpjet*urilor. Acum îi puteam vedea pe unii dintre insurgenţi încercând să se ascundă dincolo de vârful muntelui. Şi-au dat seama că i-am văzut şi au dezlănţuit un infern de gloanţe asupra mea. Probabil că erau şi câţiva lunetişti printre ei. Tot ce le trebuia era o singură lovitură norocoasă...

Mâna stângă, comutare pe scutul balistic!

Acesta a intrat în poziţie, înlocuind lansatorul de rachete. Ş-am ţinut în faţa mea în timp ce alergam. Gloanţele ricoşau neputincioase după ce loveau scutul.

A sunat încă o alarmă de rachetă.

De data aceasta m-am mişcat prea încet.

Racheta a lovit scutul iar eu am fost aruncat înapoi în josul pantei. Am avut prezenţa de spirit să activez jeturile pe revers şi imediat m-am oprit căzând cu faţa în jos pe pietre.

Să mă întind pe jos, a fost, probabil, o idee proastă, chiar dacă n-a fost cu voia mea. Acum, alarmele sunau în tot cockpitul, dar – întins acolo pe pământ – abia dacă le auzeam: voiam doar să dorm. Simţeam că mă cuprinde greaţa. Gloanţele şi şrapnelele încasate anterior îmi provocau dureri groaznice. Mă durea şi capul.

Să dorm... n-ar fi de loc ceva rău.

Am închis ochii. Două secunde. Doar atât voiam. Două secunde cu ochii închişi.

NU!

M-am forţat să-i deschid. Dacă închideam ochii, şi mueam, fie datorită rănilor pe care le aveam, fie celor noi pe care oamenii lui Gansükh vor fi bucuroşi să mi le facă.

Ar fi atât de uşor să renunţ... şi să adorm.

Dar nu eram unul care să se dea bătut.

Trecusem prin cel mai dur antrenament din galaxie.

Nu am renunţat atunci, nu voi renunţa nici acum.

Puteam face asta.

Camarazii mei depindeau de mine.

M-am ridicat.

Câţiva dintre insurgenţi s-au hotărât să înainteze, gândindu-se probabil că vor putea trage în mine ca la ţintă fixă. Unul ţinea pe umăr un lansator de rachete.

Mi-am ridicat mitraliera gatling şi i-am transformat pe idioţi într-o ceaţă fină de sânge.

Am sărit în picioare, făcând apel la rezervele de energie ale trupului meu. *Puteam face asta*.

Mi-am deconectat scutul balistic avariat şi am sprintat. Cu *jumpjet*urile activate, mi-am mărit viteza şi din câteva salturi am ajuns pe un platou aglomerat aflat imediat sub creastă, chiar în mijlocul a 20 insurgenţi înarmaţi cu AK-105.

În condiţii normale m-aş fi temut niţel. Dar mă aflam într-un ATLAS *mech*. Puteam face faţă şi la o sută de oameni obişnuiţi.

Nici măcar nu m-am deranjat să folosesc gatlingul. Am deconectat armele de pe braţe şi am început să trosnesc capete, făcându-mi loc printre adepţii lui Gansükh ce trăgeau aiurea. În câteva servomotoare nivelul lichidelor hidraulice era în scădere datorită avariilor produse de focurile de armă, dar continuam să mă mişc, chiar dacă ceva mai lent. Unii insurgenţi au murit înainte chiar ca să-i ating eu, datorită focului lor absolut sălbatic, dar haotic.

Am dat o lovitură largă cu braţul drept, trimiţând trei oameni în *zbor* peste creastă. Nu vor supravieţui căderii.

Un pas înainte şi am zdrobit doi nefericiţi sub picior.

Pe alţi trei i-am apucat cu o singură mână şi am strâns. Vă las să vă imaginaţi singuri ce s-a întâmplat cu ei. Tot ce vă pot spune este că nişte căpăţâni au sărit precum dopurile din sticle. Deloc plăcut.

Deodată am căzut într-un genunchi. S-a declanşat o alarmă, mai puternică decât celelalte.

Servomotorul principal din genunchiul drept a cedat.

Şi am devenit conştient de faptul că au încetat focurile de armă trase asupra mea.

Mi-am întors capul... şi l-am văzut pe Gansükh stând chiar în spatele meu. Era înarmat cu cea mai mare şi mai cumplită secure de oţel pe care am văzut-o vreodată. Pe lama acesteia străluceau scântei electrice albastre şi am ştiut că este energizată. A rotit-o din nou, lovind în spatele celuilalt picior al meu.

Acum am căzut în amândoi genunchii.

Nu-mi venea să cred.

Dintre toate armele, ATLASul meu 5 a fost avariat cu un topor.

Gagiul acesta cunoştea toate punctele noastre slabe.

OK, să vedem cât de bine poate face faţă toporul acesta unei gatling.

Încă mai eram întors faţă de el, aşa că am activat *jumpjet*urile (la putere maximă, pentru cazul că el era destul de prost ca să rămână aproape şi să încaseze jeturile de gaze de 740^0 C), apoi am aplicat tracţiune laterală pentru a mă roti cu 180^0. Tracţiunea pe verticală nu a fost suficientă pentru ca picioarele să piardă contactul cu solul, deci când am aterizat, a fost tot pe genunchi.

Gansükh încă mai era acolo – deşi, prudent, se dăduse cu câţiva paşi înapoi, ferindu-se de jeturile mele.

Am activat mitralierele gatling pe ambele braţe şi le-am orientat spre poziţia lui – Gansükh a aruncat securea.

Am încercat să o evit, dar nu a mai fost timp, şi arma energetică s-a înfipt adânc în *mech*ul meu, distrugând caseta CPU aflată chiar sub cockpit.

O aruncare perfect ţintită.

Cum spuneam, tipul ne cunoştea slăbiciunile.

Am început să pierd energie.

Braţele *mech*ului au căzut, şi ATLASul s-a prăvălit spre înainte.

Imaginea asigurată de vizorul *mech*ului a pâlpâit şi s-a stins; n-am mai văzut decât interiorul cockpitului lipsit de ferestre, cu pereţii metalici punctaţi de luminiţele roşii de

urgenţă. Suportul elastic care mi-a ţinut ferm *jumpsuit*ul s-a retras şi am căzut înainte pe peretele anterior.

Am vomat.

Stăteam aşa, pe genunchi în *mech*ul meu avariat, care acum era doar un fel de grămadă de resturi metalice nefolositoare. Aşteptam ca acest Gansükh să vină şi să mă omoare.

Se auzea scrâşnetul paşilor săi pe pietrişul de afară, apoi sunetul metalic caracteristic când a smuls lama. Cockpitul s-a zgâlţâit uşor.

Ştiam ce va urma. Va ridica securea energetică şi va lovi cât va putea de adânc în cockpit. Direct în mine.

Lasă să lovească.

Eram pregătit.

NU!

Nu puteam muri acum.

Nu-i voi abandona pe Lui, Facehopper şi Fret.

Erau răniţi.

Aveau nevoie de mine.

Iar eu nu eram unul care să se dea bătut.

Obrazul şi urechea zvâcneau încă de durere provocată de rana de glonţ; la fel şi spatele piciorului (de la şrapnelul de grenadă), dar încă eram conştient. Iar dacă eram conştient... voi lupta.

M-am dat deoparte de marginea cockpitului şi mi-am strâns degetele în jurul comenzii manuale de deschidere a trapei.

Peretele exterior al *mech*ului s-a deschis.

Şi m-am trezit holbându-mă faţă-n-faţă cu foarte surprinsa căpetenie şi doi dintre ciracii săi înarmaţi cu AK-105.

Chiar sub trapa deschisă se afla un cadavru; judecând după sânge, la deschidere, trapa îl zdrobise capul.

Expresia de surprindere a lui Gansükh s-a întărit cu atâta ură cât nu am văzut în viaţa mea. Acesta şi-a ridicat securea energetică deasupra capului pentru a putea aplica o lovitură ucigătoare; sub greutatea ei muşchii i s-au reliefat pe braţele înălţate.

Dar eu am fost mai rapid.

Am activat jeturile de la jumpsuit şi am sărit într-o parte, drept peste unul dintre acoliţii săi. Amândoi ne-am rostogolit la pământ, luptându-ne pentru AK-105. Focurile trase de ceilalţi făceau să zboare aşchii de piatră peste tot în jurul meu.

L-am prins cu un braţ pe oponentul meu şi l-am tras aproape, întorcându-l în acelaşi timp între mine şi gloanţe. Acesta tresărea la fiecare impact, protejându-mă, până ce lumina vieţii i s-a stins în ochi.

Celălalt însoţitor al comandantului a încetat focul ca să-şi reîncarce arma. Am înhăţat arma celui mort şi am dezlănţuit iadul asupra lui până l-am făcut sită. Apoi m-am ridicat în picioare, conştient de noua rană căpătată. În faţa ochilor se învârtejea un roi de stele.

Rezistă... încă puţin...

Am aţintit arma asupra lui Gansükh.

Acum eram doar eu şi comandantul înarmat cu securea energetică.

Eh, doar câteva secunde.

Treizeci de insurgenţi s-au ridicat de pe unde se adăpostiseră în spatele stâncilor şi şi-au îndreptat armele către mine.

M-am gândit să-l înhaţ pe Gansükh şi să mor pe loc cu el în braţe. Să mă predau... neh, pur şi simplu asta nu era în *instalaţia* mea, trebuie să înţelegeţi. Nu aveam nici un chef să fiu capturat, pentru ca apoi să transmită în toată lumea filmul cu decapitarea mea. Nu aşa voiam să *trag pe dreapta*. Familia mea ar fi fost distrusă.

Dar, din oarece motiv, am lăsat arma jos. Cred că ceva din ochii lui Gansükh m-a făcut să ezit. Ura aceea pură dispăruse. Mă rog, nu chiar, mai era destulă, dar am văzut şi o undă de respect reţinut cu greutate.

— Eşti un războinic adevărat, a spus Gansükh în engleză. O raritate printre ocupanţi. Continui să lupţi, chiar şi când nu mai este nici o speranţă, chiar dacă eşti pe moarte şi împuşcat în faţă. Pentru curajul tău, azi am să te las să trăieşti... pe tine şi pe oamenii tăi. Dar când ne vom mai întâlni, nu voi mai fi atât de îndurător.

Astea fiind spuse, el şi oamenii lui s-au retras.

Big Dog s-a grăbit să alerge în susul pantei, către mine.

— Hei, chiar ai distrus ATLASul, spuse cu ochii la cele douăzeci de cadavre risipite pe creastă şi *mech*ul răsturnat alături de ele. Ai idee cât costă *tinicheaua* asta?

— Frumos din partea ta că te faci văzut *acum*.

— No, l-am dus pe Fret la sanitar. O gaşcă de bărboşi ne-au ambuscat jos, lângă casa şefului. Am venit aici cât de repede am putut. A propos de sanitar...

Expresia feţei lui s-a schimbat când privirea i s-a fixat pe chipul meu.

Aveam eu în minte nişte replici deştepte, dar, înainte de a le da drumul, am leşinat.

Bomb a apărut şi el cu al doilea ATLAS 5.

— Mai sunteţi pe-aici? De ce dracu?

— Ia-l pe Mason, spuse Big Dog, ajutându-mă să mă ridic.

— Ce-ntâmplă? am întrebat.

— Am solicitat un atac aerian.

Aha.

*Mech*ul ATLAS privi cerul din care cădeau bombele cu încărcătură termobarică.

— Mason, trebuie să ne cărăm de aici, imediat! spuse Bomb.

Şi am ajuns iar la momentul când a început povestea asta.

Bine, nu prea mai sunt multe de spus. Bomb m-a ridicat cu *mech*ul său şi a alergat în josul pantei către sat, în timp ce Big Dog, mai pe picioare, mai cu jeturile, alerga alături de noi.

Deasupra, muntele s-a luminat de exploziile termobarice produse cu doar câţiva metri înainte de impact. În urma noastră au început să se rostogolească la vale bucăţi gigantice de stâncă.

Privind peste umăr, vedeam devastarea. Cam jumătate din munte dispăruse. Bombele au fost ghidate cu lasere de mare precizie şi nici unul dintre adăposturile tribale nu a fost afectat de atacul aerian. Eh, cu excepţia „casei" în care am fost ambuscaţi la periferia satului. Aceasta a fost îngropată într-o avalanşă de pietre, dar acolo, oricum, mai erau doar fanaticii morţi.

Totuşi, în ciuda distrugerii vârfului muntelui, am ştiut că Gansükh şi oamenii săi au supravieţuit. Acest comandant era prea abil, prea plin de ură, ca să fie doborât atât de lesne. Încă nu-mi venea să cred că m-a lăsat în viaţă. Presupun... că totuşi există onoare printre *hoţi*.

Apoi am ajuns alături de Fret, Lui şi Facehopper în coliba şefului de trib unde sanitarul nostru, Bender, s-a ocupat de mine.

— Ştiţi, nu cred că mai vreau să pilotez vreodată un ATLAS, am spus, fără a mă adresa cuiva anume.

Lui a deschis ochii.

— Hei, amice!

— Salut!

Lui a rânjit.

— Am auzit că te-ai confruntat niţel cu prietenul nostru, comandantul insurgenţilor.

— Doar o luptă minoră.

Şi mi-am muşcat buza – Bender tocmai îmi făcea nu ştiu ce dracu, dar dureros, la obraz.

— Cine a câştigat? a întrebat Lui.

M-am întins şi l-am apucat de mână.

— Noi, camarade.

— Bine. Bine. Da' să nu o mai faci niciodată, a adăugat abia vorbind.

— Ce anume? Să nu-ţi mai iau *mech*ul?

— Nu. I-al oricând ai chef. Zic să nu te mai laşi împuşcat în meclă. Niciodată, auzi?

— Da. Aşa am să fac.

Pentru actul meu de curaj, lupta cu şanse minime de victorie împotriva unui inamic net superior numeric, şi cu răni care mi-au pus în pericol viaţa, am fost recompensat cu medalia *Navy Cross* (Crucea Marinei).

Acu' pe bune, mă puteam lipsi de tinicheaua asta. Ce era mai important pentru mine era faptul că, în sfârşit, camarazii din pluton mi-au dat un nume de cod.

Mi-au spus *Snakeoil* (*ulei de şarpe*).

Ştiţi, ca chestia aia atotvindecătoare pe care o vindeau cândva vracii.

Pentru că atunci când mă vedeţi pentru prima oară, impresia iniţială era că sunt cam scund, aproape un pitic, unul care arată a fi cine ştie ce. Prea mic pentru a fi o ameninţare pentru oricine.

Dar era doar ceva înşelător, pentru că odată lupta începută îţi dădeai repede seama că eu eram unul dintre cei mai periculoşi dintre toţi ceilalţi. Eram şarpele din ulei.

Încă nu-mi vine să cred că mi-au dat *Navy Cross*.

Ridicol.

Eram recompensat cu o medalie doar pentru că am luptat ca să salvez viețile camarazilor mei din pluton. Ceva ce şi ei ar fi făcut-o oricând pentru mine.

Iar asta era ceva adevărat, nu *snakeoil* / înşelătorie.

SFÂRŞIT